

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: V. T. T.
státní příslušnost: X.
t. č. pobytem: X.

zastoupen Mgr. Helenou Pindejovou
advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie
se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2020, č. j. CPR-30342-2/ČJ-2020-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Žalovaná mu jej uložila, protože zde pobýval bez oprávnění k pobytu. Dobu zákazu vstupu žalovaná stanovila na dva roky.
2. Žalobce s rozhodnutím nesouhlasí. Porušení svých práv vidí ve způsobu, jakým správní orgány zacházejí ze závazným stanoviskem Ministerstva vnitra k možnosti vycestování.

II. Rozhodnutí správních orgánů a související skutkové okolnosti

3. Žalobce se ve čtvrtek 22. 10. 2019 dostavil na odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra v Brně („OAMP Brno“). Při předložení dokladů příslušný pracovník zjistil, že žalobce nedisponuje platným oprávněním k pobytu. Proto přivolal hlídku cizinecké policie. Téhož dne Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje („krajské ředitelství“) zahájilo se žalobcem řízení o správním vyhoštění.
4. Krajské ředitelství na základě lustrace v cizineckých informačních systémech zjistilo, že žalobce zde měl od roku 1992 do roku 2017 povolen trvalý pobyt. Ten mu byl zrušen z důvodu opakovaného odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu [§ 77 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky („zákon o pobytu cizinců“)]. Po zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ČR neopustil a nadále zde pobýval bez oprávnění k pobytu. V dubnu 2018 mu proto policie uložila povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Ani toto rozhodnutí žalobce nerespektoval. Proto s ním krajské ředitelství v lednu 2019 zahájilo řízení o správním vyhoštění. Později jej překvalifikovalo na řízení o povinnosti opustit území. Žalobce následně obdržel výjezdní příkaz. Z ČR však nevycestoval. Namísto toho dvakrát požádal o udělení mezinárodní ochrany (v únoru a červnu 2019). Poslední výjezdní příkaz mu platil od 17. 10. 2020 do 19. 10. 2020.
5. Den před zahájením řízení o správním vyhoštění, žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU/ČR (tuto žádost odeslal poštou dne 18. 10. 2020). Žije zde totiž jeho zletilá dcera, která má české občanství. V souladu s § 87y zákona o pobytu cizinců mu ale nevznikla fikce pobytu. Žalobce se dostavil na OAMP Brno, aby k žádosti o přechodný pobyt doplnil potřebné náležitosti.
6. V rámci výslechu žalobce uvedl, že zde žije již 31 let. Za celou tuto dobu byl ve Vietnamu pouze v roce 2016 asi na 1,5 měsíce. Myslel si, že v době od 20. 10. do 22. 10. 2019 byl jeho pobyt oprávněný na základě podané žádosti o přechodný pobyt. Žalobce zde má jednadvacetiletou dceru, která má české občanství. Žalobce s ní ale nežije. V ČR žije i jeho manželka, Vietnamka, která aktuálně žádá o mezinárodní ochranu. Ve Vietnamu žije jeho

maminka, dcera, tři bratři a sestra. Ve vycestování do Vietnamu mu nebrání žádná překážka, ale nechce se tam vrátit. Neměl by tam kde bydlet.

7. Krajské ředitelství vydalo dne 18. 6. 2020 rozhodnutí č. j. KRPB-234027-48/ČJ-2019-060026-SV, kterým žalobci uložilo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 5 zákona o pobytu cizinců, se zákazem vstupu na území EU po dobu dvou let. Důvodem byl neoprávněný pobyt žalobce v ČR od 20. 10. 2019 do 22. 10. 2019. Žalobce sice požádal o přechodný pobyt, nebyla mu ale přiznána fikce podle § 87y zákona o pobytu cizinců.
8. Žalovaný dospěl k závěru, že vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Nemá zde totiž zaměstnání. I přes dlouholetý pobyt v ČR neumí česky. A nemá zde ani žádné ekonomické zázemí. S vietnamskou manželkou mohou spolu žít ve Vietnamu, kde má dostatečné rodinné zázemí.
9. Důvody znemožňující vycestování se na žalobce nevztahují. To potvrdilo závazné stanovisko Ministerstva vnitra ev. č. ZS50790 ze dne 13. 11. 2019, podle kterého je vycestování žalobce do Vietnamu možné.
10. Stanovení doby zákazu vstupu na dva roky krajské ředitelství odůvodnilo tím, že žalobce opakovaně pobýval v ČR neoprávněně. Zároveň ale se správním orgánem spolupracoval. Proto krajské ředitelství stanovilo zákaz vstupu ve střední hranici zákonného rozsahu doby zákazu vstupu.
11. Proti rozhodnutí krajského ředitelství žalobce podal blanketní odvolání. To ani na základě výzvy nedoplnil. Žalovaná rozhodnutím ze dne 15. 10. 2020, č. j. CPR-30342-2/ČJ-2020-930310-V230 („rozhodnutí žalované“) odvolání zamítla a potvrdila rozhodnutí krajského ředitelství. Konstatovala, že krajského ředitelství rozhodlo na základě správných skutkových zjištění, podložených dostatečnými podklady. Krajské ředitelství prokázalo neoprávněný pobyt žalobce. Dobu zákazu vstupu stanovilo v souladu se zákonem a její délku řádně odůvodnilo. Žalovaná se ztotožnila s hodnocením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Možnost vycestování žalobce potvrdilo závazné stanovisko Ministerstva vnitra.

III. Žaloba a vyjádření žalované k žalobě

12. Žalobce namítá nezákonnost postupu správních orgánů při práci se závazným stanoviskem ministerstva k možnosti vycestování. Krajské ředitelství bez dalšího vlastního zkoumání převzalo závěry uvedené v závazném stanovisku. Takový postup podle žalobce odporuje § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“), a také § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 149 správního řádu upravuje pouze formu, nikoli obsah závazného stanoviska. Vlastní závaznost takového stanoviska musí vyplývat až ze zvláštního zákona. Z § 120a zákona o pobytu cizinců však neplyne závaznost závazného stanoviska pro krajské ředitelství. Toto ustanovení ukládá krajskému ředitelství povinnost vyžádat si závazné stanovisko. Nestanoví však, že by toto stanovisko mělo být závazné pro vlastní rozhodnutí. Pokud tedy krajské ředitelství ze stanoviska ministerstva bez dalšího vycházelo, nezjistilo řádně skutkový stav a porušilo § 3 správního řádu.

13. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a rozhodnutí krajského ředitelství.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
15. Žaloba **není důvodná**.
16. Jediná žalobní námitka se týká postupu krajského ředitelství při využití závazného stanoviska. Podle žalobce neexistuje dostatečný zákonný podklad pro postup krajského ředitelství, které z tohoto stanoviska bez dalšího vychází a považuje jej za závazné pro výrok rozhodnutí o správním vyhoštění. Krajský soud s tím nesouhlasí.
17. Podle § 149 odst. 1 správního řádu je *závazné stanovisko* úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a *jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu*. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. V souladu s § 149 odst. 2 správního řádu závazné stanovisko obsahuje *závaznou část* a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které ho zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých se obsah závazné části zakládá. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah *závazné části závazného stanoviska*, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých se obsah závazné části zakládá.
18. Z uvedených ustanovení vyplývá, že aby rozhodnutí správního orgánu mohlo podmiňovat vydání závazného stanoviska, musí tak stanovit zvláštní zákon. V tom má žalobce pravdu. Mýlí se však, pokud namítá, že zákon o pobytu cizinců takové zákonné zmocnění neobsahuje.
19. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že policie má v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je (až na výjimky, které se na žalobce nevztahují) povinnost si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179). Zákon o pobytu cizinců v uvedeném ustanovení obsahuje zákonné zmocnění ministerstva vydat závazné stanovisko, ve kterém posoudí existenci důvodů znemožňujících vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.
20. Pojem „závazné stanovisko“ je pojmem, jehož zákonnou definici obsahuje § 149 odst. 1 správního řádu. Není proto potřeba, jak tvrdí žalobce, aby zvláštní zákon výslovně stanovil závaznost závazného stanoviska pro výrok rozhodnutí o správním vyhoštění. Tato závaznost vyplývá z § 149 odst. 1 správního řádu. Zákon o pobytu cizinců v § 168 odst. 1 vylučuje použití ustanovení části druhé a třetí správního řádu na některá řízení

podle zákona o pobytu cizinců. Řízení o správním vyhoštění však mezi tato řízení nepatří. Správní řád, včetně § 149, se proto na řízení o správním vyhoštění použije jako *lex generalis* ve vztahu k zákonu o pobytu cizinců. *Krajské ředitelství tedy mělo povinnost vycházet ze závazného stanoviska ministerstva*, aniž by muselo otázku existence důvodů znemožňujících vycestování jakkoli dále posuzovat. Pro závazné stanovisko totiž neplatí zásada volného hodnocení důkazů.

21. Závaznost závazného stanoviska pro výrokovou část rozhodnutí o správním vyhoštění opakovaně konstatoval i Nejvyšší správní soud (viz rozsudek ze dne 25. 9. 2019, č. j. 6 Azs 84/2019–26, bod 14 a tam citovanou judikaturu).

V. Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud z výše popsaných důvodů zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobní body nejsou důvodné a krajský soud nezjistil žádnou vadu, ke které by musel přihlédnout i bez námítky.
23. O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 8. ledna 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce